

Vào thế kỷ 7, cả Việt Nam và Hàn Quốc đều thuộc nhà Đường bên Trung Quốc chi phối chính sách bên ngoài. Vua Cao Tông nhà Đường sai Tiệt Nhân Quý (Xue Rengui) chinh phục xứ Cao Ly, lúc đó họ đang chia làm ba nước, rồi nhà Đường lập An Đông Đô Hộ Phủ vào năm 668 để cai trị Triệt Tiên. Rút kinh nghiệm đó Cao Tông cũng sai lập An Nam Đô Hộ Phủ vào năm 679 để cai trị 12 châu của xứ Giao Châu cũ.

Dân Cao Ly chống ngoại xâm giành độc lập dân Việt. Năm 676 một đạo quân của nước Silla liên kết với quân Đường đã quay ngược lại, đánh thắng quân Đường. Họ phải đợi tới năm 761 mới chiếm được đô hộ phủ, giành được lập và dần dần thoát khỏi sự khống chế của nhà Đường. Cũng như quân Đường phải rút vì quân Tây Tạng đang tiến đánh đe dọa cả kinh đô Trường An. Còn dân Việt Nam ta phải đợi lâu hơn một thế kỷ nữa, tới năm 906, khi nhà Đường suy sụp mới có ông Khúc Thừa Duyệt lập lên làm Tiết Độ Sứ. Tuy nhiên ông vẫn xin vua nhà Đường phong nhậm; mãi đến đời Ngô Quyền vào năm 939 nước ta mới thoát sự đô hộ.

Trong hơn một ngàn năm sau đó, các nước Triệt Tiên và Việt Nam vẫn giữ phần nước nhỏ, mặc dù được lập nên ngay trên nền tảng của triều đình các hoàng đế Trung Hoa.

Ngày nay, Hàn Quốc cũng chia đôi, không khác gì thế kỷ “Tam Quốc” trước đây 14 thế kỷ. Nhưng họ may mắn còn một nền độc lập và đang trở thành một quốc gia hùng cường ở Á Đông. Ngược lại dân Nam Hàn không chịu một ngàn năm đô hộ như dân Việt, và cũng không lo bị quân Trung Quốc đánh như họ 1950; nhưng dân Nam Hàn vẫn đang quan tâm lo ngại về khả năng biến trở lại của Trung Quốc với một kinh tế khi nào họ phải lập các nước chung quanh. Gần Tháng Tám năm 2009 Bộ Tài chính ở Seoul đã công bố một tài liệu nêu lên mối đe dọa vì chính phủ Bắc Kinh đi tìm tài nguyên khoáng sản bằng cách liên kết thông qua mua chuộc các chính quyền tham nhũng ở các nước châu Mỹ. Bên báo cáo nói rằng chính quyền đó của Bắc Kinh có thể làm cho “các nước của Hàn Quốc trong vòng ảnh hưởng tài nguyên thiên nhiên sẽ lâm nguy.” Bên báo cáo kết luận kêu gọi chính phủ Seoul phải tìm các biện pháp để phó với khả năng biến trở lại của Trung Quốc. Nhưng ý kiến công khai này đã gây ra một cơn sốt ngoại giao mà sau đó chính phủ hai nước phải tìm cách làm cho nguôi bớt.

Gần đây, Triệt Tiên Nhật báo (Chosun Ilbo) ở Seoul đã viết một bài xã luận về mối đe dọa của Trung Quốc. Trong bài báo đó họ nêu lên một thí dụ về thái độ trước thông tin của chính quyền Trung Quốc là việc chính phủ Pháp phải “kéo cẳng ngựa” trước áp lực của Bắc Kinh. Bên lề cuộc họp Khẩn G 20 ở London, Tổng thống Nicolas Sarkozy phải công khai tuyên bố xác nhận nước Pháp không bao giờ ủng hộ Tây Tạng độc lập. Nhưng dĩ nhiên “những nhà” mà báo này nêu lên, là

và tôi nghe thấy người Pháp phải đích thân đến phòng ông Hoàng Cầm Đào để “trị u kiển” ông trùm đảng Trung Quốc, người chỉ huy chính đảng Cộng Sản đang ngồi trên ngai vàng của Đệ Nhất Cao Tông ngày xưa.

Chính phủ Nam Hàn và báo chí ở Seoul có “thù ghét” với Trung Quốc hay không? Không thù ghét mà còn giao hảo. Nhưng không phải vì thế mà họ không công bố những ý kiến bất đồng. Và chính phủ Hàn Quốc cũng không cấm báo chí không được nói xấu với Trung Quốc. Không có tờ báo “Đuổi ch” nào ở Seoul bị đóng cửa vì chỉ trích những láng giềng vĩ đại.

Hàn Quốc không thể coi Bắc Kinh là kẻ thù; mà người ta phải coi đó là “đồng minh khách quan,” vì chính có cộng sản Trung Quốc mới có thể tạo sức ép trên chính quyền cộng sản ở Bắc Hàn, và chia sẻ những hàng của Nhật Bản trong vùng Đông Á. Trung Quốc là đồng minh hàng đầu trong hoạt động ngoại giao của Nam Hàn, mới năm có gần 6 triệu người đi lại giữa hai quốc gia. Các công ty Nam Hàn như Samsung và Kia đang đầu tư 40 tỷ Mỹ kim trong lúc đầu Trung Hoa. Với một kinh tế thì hai quốc gia liên kết với nhau theo thế “mỗi họ rằng lợi!” Một câu ngạn ngữ ở Hàn Quốc là “Gà gáy ở Sơn Đông thì bên Cao Ly cũng nghe thấy.”

Nói đến gà gáy là nhớ tới bài hát “Việt Nam, Trung Hoa núi liên núi, sông liền sông” của Đệ Nhị nhân vật đầu tiên thời Hồ Chí Minh trẻ vì, trong đó có câu cổ tục (cộng đồng đi) nói dân hai nước (Quảng Tây và Quảng Sơn, dân Vân Nam cùng dân Lào Cay) cùng nghe thấy tiếng gà gáy sáng với nhau: “Sớm sớm chung nghe tiếng gà gáy cùng!”

Người ta bây giờ, nhiều người dân Quảng Tây của Trung Quốc cũng đang nghe được tiếng gà gáy ở Việt Nam, nhưng không phải tiếng gà ở Quảng Sơn mà là tiếng gà ở tỉnh Quảng Nam! Hôm qua Nhật báo Ngưỡng Việt đã thuật lại những chỉ tiết do tờ báo Sài Gòn Tiếp Thị thuật là có một làng công nhân Trung Quốc đã lập nên một nhà Quảng Nam từ mấy năm nay. Báo chí trong nước cho biết có hàng chục ngàn công nhân Trung Quốc đã sang Việt Nam làm việc từ nhiều năm qua ở Hải Phòng, Quảng Ninh, Cà Mau, và bây giờ vào tỉnh Đồng Nông! Công nhân đi đâu mang theo các đồ vật đi theo như những người cho họ phẩm vật! Họ được chính quyền cộng sản Việt Nam hoan nghênh để thấy hình ảnh “Sớm sớm chung nghe tiếng gà gáy cùng!”

Ở thôn Cà Dâu gần nhà máy thủy điện Za Hông 1 đang xây cất, thôn trưởng nói mới khi công nhân Trung Quốc đến thăm nhà người Việt Nam, họ đều mang quà tới; như chăn màn, thuốc lá, và các phẩm vật ăn uống để nuôi heo! Còn theo cái đà tiến triển của tình hình hiện tại thì các công nhân Quảng Tây và người dân Quảng Nam sẽ có ngày không nhưng cùng nghe tiếng gà gáy

sợ mà sợ đến nỗi trốn tránh công việc như “tam cùng,” cùng hút thuốc, cùng ăn thịt heo và cùng chung chăn, chung màn nữa.

Nhưng tôi sao phải nhắc công nhân Trung Quốc sang làm công nhân công việc tốt gì là việc “phổ thông” như đẩy xe, múc nước, làm “củ vụn” khuôn vác? Bài báo hôm qua đến tôi gợi thích của ông Nguyễn Văn Đạm, tổng giám đốc công ty Za Hong thuộc Bộ Quốc Phòng Hà Nội: Công nhân Trung Quốc làm việc có hiệu quả hơn, vì ba yếu tố, sức khỏe tốt hơn, chuyên nghiệp hơn, và giữ kỷ luật và tôn trọng của công nhân các công nhân người Việt. Đây chắc hẳn là một chính sách của Bộ Quốc Phòng trong chính phủ Hà Nội, chính sách nâng cao hiệu quả công việc.

Nhưng tôi sao các công nhân Việt Nam lại yếu sức hơn, tay nghề thì kém mà tinh thần kỷ luật lại yếu hơn các đồng chí Trung Quốc? Có phải bởi dân Việt Nam vốn thấp kém như thế, hay là nhờ được đồng chí Công Sản lãnh đạo cho nên mới gây ra như thế? Tôi sao công nhân nước mình kém như thế mà hàng trăm ngàn thanh niên nam nữ vào được “xuất khẩu lao động?” Nếu công nhân nước mình yếu đuối như vậy thì có nên tìm cách cho họ ăn uống no đủ hơn để nâng cao sức khỏe? Có nên mở trường huấn luyện nghề nghiệp cho công nhân hay là cứ phải đi nhập công lao động? Có thể nào nâng cao kỷ luật của công nhân bằng cách các cấp chỉ huy làm gương hay không? Nếu các quan lớn, từ Bộ Chính Trị cho đến chính phủ cũng tôn trọng kỷ luật quốc gia, không tham nhũng, giữ đạo công bằng không kẻ bẻ kẻ phải, không nâng đỡ con ông cháu cha và các đồng viên để chèn ép những người khác, tôn trọng của công, thì liệu dân Việt Nam có hẳn được thêm tinh thần kỷ luật hay không?

Nếu theo tiêu chuẩn họ thấy người ngoại quốc nào làm việc với sức khỏe tốt hơn, hiệu quả hơn, thì nên đem họ vào Việt Nam làm việc thay cho các công nhân người Việt, thì có lẽ nên thay thế tất cả Bộ Chính Trị, cả chính phủ, nhập công các đồng chí Trung Quốc vào làm việc thế chỗ họ. Vì bên Trung Quốc thì ư gì người có học vấn và kinh nghiệm hơn các ông bà trong Trung ương Đảng Công Sản Việt Nam!

Và chắc chắn các đồng chí Trung Quốc thông hiểu chủ nghĩa Mao Trạch Đông hơn các cán bộ lãnh đạo đồng chí Công Sản Việt Nam.

Bên Trung Quốc người ta đang tái lập đạo thơ Mao, và ca tụng Mao như một nhà ái quốc. Mọi có một cuộc thi chọn những bài hát ái quốc nào hay và đẹp của chủ nghĩa nhớt, do một trang nhà (Website) của chính phủ tổ chức. Bài hát đồng đội nổi bật là bài “Đông Phương Hồng” mà các cán bộ lãnh đạo đồng chí Công Sản Việt Nam tuổi từ 60 trở lên chắc đều phải thuộc lòng (Đông

phong hinh mät träi län, Trung Qußc cä ông Mao Träch Đông!) Bài hát đäng häng nhäi là “Mät träi đä nhät, Mao chä täch yêu quý nhät.” Đây là nhäng bài hát rät phä thông trong thäi “Cách Mäng Văn Hóa” nhäng bây giä läi đä cä đä cao. Vì lý do nào väy?

Vì giäi län đä cäng sän Trung Qußc đäng mä mät chiän đäch cä đäng tinh thän ái qußc, và läy ông Mao làm biäu täng. Ngày 1 Tháng Mäi năm nay hä sä kä niäm 60 năm thành läp chính thä cäng sän. Sä cä nhäng cuäc diän binh vĩ đäi. Đêm sä cä nhäng màn trình diän ngoän mäc do Träng Nghä Mäu đä diän không kém gì cänh diän xuät tä Thä Vän Häi năm ngoäi. Cho nên ngay tä bây giä Bä Chính trä đäng Cäng Sän đä näu sän món canh “ái qußc” cho dân täc Trung Hoa ăn, và mô tä ông Mao Träch Đông là ngängäi cä tä täng ái qußc vĩ đäi! Hä muän mäi ngängäi dân Trung Hoa hänhi diän vä näc Trung Hoa, tä hào vä nhà ái qußc Mao Träch Đông!

Nhäng khi mô tä Mao Träch Đông nhä mät nhà ái qußc thì hä cä tä mâu thuän hay không, khi cũng vän ca ngäi ông nhä là mät nhà lãnh đäo vĩ đäi cäa vä sän thä giäi trong suät mäy chäc năm? Không sao cä, đäi väi ngängäi Trung Hoa thì ông ta là ngängäi theo chä nghĩa dân täc vĩ đäi, còn đäi väi thä giäi sä đäeo cho ông ta bä mät khác!

Đäi väi ngängäi Trung Hoa läc đäa, Mao Träch Đông là ngängäi theo chä nghĩa ái qußc. Ai đä thăm Vän Lý Träng Thành đäu thäy chä viät cäa Mao Träch Đông trên bia đá; mät cänh täng khiän ông Lý Quang Diäu phäi thäy dòng máu Hán täc trong con ngängäi ông sôi län. Mao viät: “Bät kiän Träng thành phi häo Hán” (Chäa thäy Träng Thành thì không phäi là ngängäi Hán giäi). Cũng trong thäng cänh đä, cä thä bút cäa Đäng Tiäu Bình: “Ái ngä Trung Qußc, tu ngä Träng thành” (Yêu Trung Qußc cäa ta, tu bä Träng thành cäa ta). Cái gì cũng cäa ta, cäa ta. Hä rät tä hào, và hä cä lý do chính đäng!

Nhäng khi mät tä ngängäi Trung Hoa đä cä bä máy tuyên truyän cäa đäng Cäng Sän Trung Qußc đäm ngày tôi luyän tinh thän ái qußc và tä hào chäng täc, thì tät cä các dân täc cä nhäng näc nhä chung quanh đäu phäi lo läng. Có ngängäi sä thäy sä đän đäng tóc gáy!

Trä quý vä lãnh tä đäng Cäng Sän Việt Nam là cä thän nhiên.

Khi các nhà trí thäc trong näc tä ý kiän chäng viäc cho đäo quân công nhân Trung Qußc vào khai thác quäng bäxit tä cao nguyên Trung phän, ngoài các lý do kinh tä và môi träng säng

ngô i ta còn nêu lên vớ n đố chi n l c. Cao nguyên Tr ng S n n c ta là mái nhà c a c vùng. Làm xa l B c Nam trên Tr ng S n, m r ng các xa l n i n c Lào v i b bi n mi n Trung, r i l i cho hàng v n ng i Trung Qu c t i làm vi c đố không theo quy ch nào c , thì qu là m t đ i u đáng lo ng i.

Nh ng trong tháng tr c, ông Nguy n T n Dũng đã làm m t cu c hành h ng kéo dài m t tu n l Trung Qu c. Nhà bình lu n David Pilling trên Nh t báo Financial Times đã mô t chuy n công du đố nh là m t cu c tri u ki n, và nêu rõ món quà ông Nguy n T n Dũng đã ti n c ng thiên tri u là nh ng qu ng m bauxite, mà ký gi này ghi nh n đố là ngu n qu ng bauxite l n th ba trên th gi i. Món quà tri u c ng này, theo ông, là đố gi m b t m t ph n l h ng m u d ch gi a Trung Qu c và Vi t Nam, năm ngoái lên t i 11 t đô la. Ông Pilling cũng nh c l i là Vi t Nam t ng b Trung Qu c đô h m t ngàn năm.

Nh ng ai cũng bi t dù b cai tr hà kh c su t m t ngàn năm, dân Vi t Nam v n không b đ ng hóa mà còn giành l i đ c đ c l p, cũng nh dân Cao Ly. An Nam Đô h ph đã s p đ c ng nh An Đông Đô h ph đã tan rã.

Hai dân t c Vi t Nam và Hàn Qu c cùng anh dũng nh nhau. H không bao gi ch u khu t ph c. Hi n nay ch có m t đ i m khác bi t gi a hai n c, Vi t Nam và Hàn Qu c, là bên x Nam Hàn có m t ch đ dân ch t do và đã theo kinh t th tr ng t h n n a th k nay; ng c l i bên Vi t Nam thì đã b ch nghĩa c ng s n theo l i Mao Tr ch Đông chi m c h n n a th k và đ n gi v n m t đ ng c ng s n n m đ c quy n.